

Arrest

nr. 131 206 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X – X / II

In zake: X - X - X
en
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 april 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 april 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VAN LANDEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2013 dient de eerste verzoekende partij die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag voor en verklaring van inschrijving in als werkzoekende. Tweede en derde verzoekende partijen zijn haar minderjarige kinderen, respectievelijk geboren op 19 december 2005 en op 16 oktober 2013. De eerste verzoekende partij verkreeg haar E-kaart op 18 maart 2014.

De vierde verzoekende partij, meerderjarige dochter van de eerste verzoekende partij verkreeg in functie van haar moeder een E-kaart op 25 maart 2014.

Op 7 april 2014, met kennisgeving op 17 april 2014, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding met betrekking tot de eerste verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw deed een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende op 08/07/2013.

Ter staving van haar aanvraag had mevrouw een arbeidscontract voorgelegd bij werkgever DK-Global SPRL waarbij haar indiensttreding was voorzien vanaf 03/02/2014. Gezien er geen beslissing was genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet van 15/12/1980, besloot de burgemeester (of gemachtigde) van haar verblijfsplaats het verblijfsrecht toe te kennen overeenkomstig artikel 51§2, eerste lid van het KB van 08/10/1981. Zij bekwam de E-kaart op 18/03/2014.

Uit verder administratief onderzoek en recente raadpleging van de RSZ-databank (DOLSIS) blijkt echter dat mevrouw nooit effectief in dienst is getreden bij de betrokken werkgever. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er nooit sociale bijdragen betaald voor betrokkene door de werkgever. Nergens uit het dossier valt af te leiden dat de werkgever zou vrijgesteld zijn van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van het arbeidscontract, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover zij er wel werkt(e), er geen sprake kan zijn van effectief legale tewerkstelling. Betrokkene heeft nooit kenbaar gemaakt dat zij niet effectief in dienst zou zijn bij de werkgever en bekwam de E-kaart op 18/03/2014.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen. Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Bovendien kan betrokkene het verblijfsrecht ook niet verder uitoefenen als werkzoekende. Zo dient vastgesteld te worden dat betrokkene er sinds de indiening van haar aanvraag niet in geslaagd is om ook maar één dag officieel te werken in België. De voorgelegde arbeidsovereenkomst stemde niet overeen met de werkelijkheid. Uit de langdurige inactiviteit en het gebrek aan kansen op de Belgische arbeidsmarkt of enig ander bewijs in het dossier (bv. diploma's, vaardigheden, uitgesproken werkervaring of andere troeven) waaruit haar reële kansen op tewerkstelling blijken, kan niet anders dan geconcludeerd worden dat mevrouw niet afdoende heeft bewezen een reële kans te maken om te worden aangesteld.

Aangezien mevrouw haar verblijfsrecht bekwam op basis van misleidende documenten en heden niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 en artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980. Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Tengevolge van de beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene, dient ook het verblijf van de minderjarige kinderen te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 ter, §1, 1° van de wet van 15/12/1980. De kinderen bekwamen het verblijfsrecht immers als bloedverwant in neerdalende lijn van mevrouw KM. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in

overeenstemming met art 42ter §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen.”

Eveneens op 7 april 2014, met kennisgeving op 17 april 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de vierde verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als bloedverwant in neerdalende lijn in functie van mevrouw K., M. (NN: (...))Zij werd in het bezit gesteld van een E-kaart op 25/03/2014.

Het verblijf van de moeder werd ondertussen beëindigd op basis artikel 42 bis en artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 (zie aparte bijlage 21 voor de moeder).

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie (mevrouw K., M.) waarbij betrokkene zich heeft gevoegd als familielid, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art.42 ter, §1. 1° van de wet van 15/12/1980.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter § 1, 3 e lid van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

2. Rechtspleging

2.1. Verzoekers vorderen de samenvoeging van de zaken gekend onder de rolnummers 152 908 en 153 257.

2.2. Ter terechtzitting verklaren verzoekers en de verwerende partij akkoord te gaan met de samenvoeging.

2.3. Op deze vraag kan worden ingegaan nu de tweede bestreden beslissing een gevolgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partijen deels dezelfde grieven aanvoeren en verzoekers een gezin vormen.

3. Ontvankelijkheid van het beroep ingesteld door tweede en derde verzoekende partijen

3.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op wegens de minderjarigheid van de tweede en derde verzoekende partijen.

3.2. Zelfs ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of de verzoekende partij over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikte bij het indienen van haar beroep.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. Omdat beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beslissingen zijn die persoonlijke rechten aanbelangen, kan het annulatieberoep ingesteld door een minderjarige ontvankelijk zijn (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 december 1998, nr. 77.847; RvS 13 mei 2002, nr.106.508). In casu bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door de verzoekende partij betrekking heeft op rechten die aan zijn persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich, of de verzoekende partij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf haar beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van de verzoekende partijen ten tijde van het instellen van haar beroep, met name ongeveer 9 jaar, respectievelijk nog geen jaar is, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de

verzoekende partijen over onvoldoende onderscheidingsvermogen beschikken om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen.

Zij zijn volgens het verzoekschrift niet vertegenwoordigd door hun ouders.

3.3. Bijgevolg is het beroep ingesteld door tweede en derde verzoekende partijen onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep ingesteld door eerste en vierde verzoekende partij

4.1.1. In een eerste middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending substantiële voorwaarde - Motiveringsgebrek

Bestuurshandelingen dienen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden². Deze motiveringsplicht wordt door de rechtspraak en rechtsleer aangemerkt als een substantiële vormvereiste³. Dergelijke vormvereisten kunnen overeenkomstig artikel 39/2, § 2 worden getoetst door Uw Raad. Ook wanneer Uw Raad zetelt als annulatierechter, kan Uw Raad de bekritiseerde motivering toetsen aan de gegevens van het dossier, de redelijkheid en de duidelijkheid”.

Bij de motivering van bestuurshandelingen is het, naast andere voorwaarden, uitermate belangrijk dat deze motivering draagkrachtig is en de beslissing kan schragen. Om hieraan te voldoen is het evident dat de opgenomen motivering juist dient te zijn⁵. De beslissing d.d. 7 april 2014 voldoet echter niet aan deze voorwaarde.

Zowel overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen als overeenkomstig het gegeven dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste uitmaakt die getoetst kan worden in het annulatiecontentieux.

De bestreden beslissing stelt immers:

"Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van het arbeidscontract, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover zij er wel werkt(e) er geen sprake kan zijn van effectief legale tewerkstelling. Betrokkene heeft nooit kenbaar gemaakt dat zij niet effectief in dienst zou zijn bij de werkgever en bekam de Ekaart op 18/03/2014.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen. (...)"

Supra (zie nummer 1. Uiteenzetting van de feiten) werd reeds duidelijk dat er geen sprake kan zijn van valse voorwendsels op basis waarvan het verblijfsrecht van Mevrouw K. zou kunnen worden beëindigd. Mevrouw K. beschikt immers over een geldig arbeidscontract en dat geldige arbeidscontract wordt correct uitgevoerd (zie nogmaals de als stukken 6a, 6b en 6c gevoegde loonfiches).

De stelling dat Mevrouw K. nooit effectief werkte of nooit effectief legaal werkte en dus onder valse voorwendselen haar verblijfsrecht heeft bekomen, vindt dan ook op geen enkele manier steun in de werkelijkheid.

Bijgevolg is de motivering van de beslissing d.d. 7 april 2014 allerm minst juist, schendt de bestreden beslissing de substantiële vormvereiste van de motiveringsplicht en vragen verzoekers Uw Raad de bewuste beslissing alleen al om deze reden te willen vernietigen.”

Het tweede middel luidt:

“Schending artikel 42 septies Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 42septies Vreemdelingenwet kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of zijn familieleden wanneer dat verblijfsrecht is gebaseerd op, onder andere, valse of misleidende informatie.

Zoals supra reeds is gebleken, heeft Mevrouw K. nooit valse informatie, laat staan valse documenten, gebruikt om haar verblijfsrecht op te baseren. In tegendeel, het arbeidscontract dat werd voorgelegd is correct en wordt, tot op vandaag, correct uitgevoerd.

Er kan dan ook geen sprake zijn van "valse voorwendselen" waardoor aan de voorwaarden van artikel 42 septies Vreemdelingenwet niet kan voldaan zijn.

Bijgevolg schendt de beslissing d.d. 7 april 2014 de bepalingen van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en vragen verzoekers Uw Raad deze beslissing ook om deze reden te willen vernietigen.”

Zij stelt in het verzoekschrift ook:

"2. Het verblijfsrecht van Mevrouw K. en twee van haar kinderen werd op 7 april 2014 evenwel beëindigd. Na administratief onderzoek kwam de Dienst Vreemdelingenzaken immers tot de vaststelling dat de werkgever van mevrouw K. nooit (en zonder daarvan vrijgesteld te zijn) sociale bijdragen betaalde voor Mevrouw K..

De Dienst Vreemdelingenzaken verbond daar twee mogelijke gevolgen aan: ofwel was Mevrouw K. nooit effectief bij DK-GLOBAL SPRL aan de slag gegaan, ofwel kon er geen sprake zijn van legale tewerkstelling.

De Dienst Vreemdelingenzaken leidde uit deze vaststelling verder af dat Mevrouw K. het verblijfsrecht onder valse voorwendzelen had bekomen. Op die basis werd overeenkomstig artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van Mevrouw K. en twee van haar kinderen beëindigd."

De vierde verzoekende partij stelt in een enig middel:

"Schending artikel 42ter, § 1, 1° Vreemdelingenwet

Gezien het annulatieberoep tegen de beëindiging van het verblijfsrecht van Mevrouw M. K., zijnde het verblijfsrecht waarop het verblijfsrecht van verzoekster is gebaseerd, waarin wordt uiteengezet dat de beëindigingsbeslissing van Mevrouw M. K. onwettig is gezien ze weldegelijk effectief werkzaam was bij DK-GLOBAL SPRL en de beëindiging van haar verblijfsrecht bijgevolg behept is met een motiveringsgebrek en een schending uitmaakt van artikelen 42septies, 42bis, § 1 en 42ter, § 1, 3e lid van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de in huidig verzoekschrift bestreden beslissing integraal is gebaseerd op de beëindiging van het verblijfsrecht van Mevrouw K.. De beslissing die immers uitdrukkelijk vermeldt dat:

"Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie (mevrouw K., M.) waarbij betrokkene zich heeft gevoegd als familielid, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art. 42 ter, § 1, 1° van de wet van 15/12/1980. IJ

Gezien Mevrouw M. K. weldegelijk voldeed aan de voorwaarden om in België te verblijven, kan het verblijfsrecht van verzoekster uiteraard niet op die basis worden beëindigd.

De in huidig verzoekschrift bestreden beslissing voldoet dan ook niet aan de bepalingen uit artikel 42 ter, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980. De beslissing waarbij dat verblijfsrecht, waarop het verblijfsrecht van verzoekster is gebaseerd, wordt beëindigd, is immers onwettig (zie stuk 5) en dient te worden geannuleerd.

Deze beslissing kan bijgevolg onmogelijk de grondslag vormen om het verblijfsrecht van verzoekster overeenkomstig artikel 42ter Vreemdelingenwet te beëindigen.

Bijgevolg schendt de beslissing d.d. 7 april 2014 de bepalingen van artikel 42 ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en vragen verzoekers. Uw Raad deze beslissing om deze reden te willen vernietigen.

Zie daaromtrent het Verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen namens Mevrouw M.K. en twee van haar kinderen, aangetekend en elektronisch opgestuurd d.d. 16 mei 2014 en als stuk 5 gevoegd bij huidig verzoekschrift."

4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

Betreffende de zaak gekend onder rolnummer 152 908:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

Substantiële voorwaarde - Motiveringsgebrek

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij een "motiveringsgebrek" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een "motiveringsgebrek".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoekende partij uit kritiek op het feit dat haar tewerkstelling als illegaal wordt beschouwd, daar waar zij een arbeidscontract en loonfiches kan voorleggen.

Verweerder wijst op de inhoud van de bestreden beslissing:

(...)

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om, bij gebreke aan een effectieve legale tewerkstelling, te beslissen tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De motieven van de bestreden beslissing vinden ook steun in het administratief dossier, waar een uittreksel kan worden teruggevonden van de opzoeken gedaan in de DOLSIS-databank.

De kritiek van verzoekende partij als zou zij zelf wel degelijke hebben gewerkt en loonfiches hebben ontvangen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen sprake kan zijn van een effectieve legale tewerkstelling, nu nooit sociale bijdragen werden betaald - hetgeen verzoekende partij ook niet betwist.

Zie in die zin:

"De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete gegevens bijbrengt die ertoe zouden kunnen leiden dat de bevindingen van de verwerende partij op grond van de databank van de RSZ met name dat zijn werkgever nooit sociale bijdragen heeft betaald voor hem. dat nooit arbeidsprestaties werden aangegeven en er geen verplichte voorafgaande dimona-melding gebeurde, fout zouden zijn. Los van de vraag of verzoeker effectief bij de ALL TOP SA aan de slag ging, wordt dus niet betwist dat op grond van de voormelde gegevens geen sprake kan zijn van een effectief legale tewerkstelling. Verzoekers argumenten dat hij er wel degelijk effectief tewerkgesteld is geweest en hiervoor tevens werd vergoed, dat hij werd tewerkgesteld op basis van een schriftelijke arbeidsovereenkomst en in ieder geval gerechtigd was te vertrouwen op de legale aard van zijn tewerkstelling en op geen enkel moment de bedoeling had te frauderen, doen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk. De bijgevoegde stukken 4 en 5 doen dat evenmin: het eerste document is een mail van de firma ALL TOP SA, waarvan de bewijskracht niet opweegt tegen deze van het stuk uit de DOLSIS-databank die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Het tweede document is een stuk dat betrekking heeft op het eventueel verschuldigd zijn van sociale schulden door de voormelde firma maar geeft geen enkele indicatie over een eventuele legale tewerkstelling van verzoeker. De loonfiche van juni 2013 en de rekeninguittreksels waaruit blijkt dat het geld werd gestort, doen dan evenmin. De Raad is dus samen met de verwerende partij van oordeel dat verweker niet heeft aangetoond dat hij legaal werd tewerkgesteld. "

(R.v.V. nr. 119.002 van 17 februari 2014)

De bestreden beslissing is ten genoegen van recht gemotiveerd, met motieven die de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte schragen.

Het middel faalt in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.3. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

Art. 42septies Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij houdt voor dat er geen sprake is van valse voorwendselen, nu zij effectief heeft gewerkt en ook loonfiches heeft ontvangen.

Verweerder laat gelden dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er geen sprake is van effectieve legale tewerkstelling.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft er in die zin op gewezen dat verzoekende partij haar verblijfsrecht niet kan behouden, ook niet wanneer zij zelf effectief zou hebben gewerkt bij de werkgever, nu er geen sprake is van een legale tewerkstelling. Verzoekende partij kan evident geen verblijfsrecht putten uit een onregelmatige tewerkstelling.

In de mate dat verzoekende partij werkelijk niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat zij niet als een reguliere werknemer was ingeschreven, wijst verweerder er derhalve op dat het verblijfsrecht van verzoekende partij niet uitsluitend op art. 42septies is gegrond.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst immers ook uitdrukkelijk naar art. 42bis, § 1 Vreemdelingenwet als grondslag van de bestreden beslissing.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn

gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. "

Verzoekende partij kan niet ernstig betwisten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld voor het behoud van een verblijfsrecht als werknemer/werkzoekende, en dit bij gebreke aan enige legale tewerkstelling sedert haar aankomst in het Rijk.

De kritiek van verzoekende partij, als zou zij zelf niet bedrieglijk hebben gehandeld, is derhalve gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, en kan als dusdanig niet tot een nietigverklaring leiden (zie ook: R.v.St. m. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. m. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. m. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. m. 73.094, 17 april 1998).

Zie in die zin ook:

"De Raad is dus samen met de verwerende partij van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij legaal werd tewerkgesteld. Uit een irreguliere tewerkstelling kan hij uiteraard geen verblijfsrecht putten. De vraag of verzoeker bewust heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden is derhalve niet relevant. Het motief dienaangaande kan dan ook als overtollig worden aangemerkt, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop." (R.v.V. m. 119.002 van 17 februari 2014)

Het middel kan geen aanleiding geven tot een nietigverklaring.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

Betreffende de zaak gekend onder rolnummer 153 257 merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 42, § 1, 1° van de vreemdelingenwet en verwijst zij naar de beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder. Deze beslissing is wettig genomen zodat in casu geen schending van de aangehaalde bepaling in de beslissing die M.M.N.G. treft.

4.3.1. Uit het middel blijkt duidelijk dat verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en derhalve een motiveringsgebrek aanvoeren in de zin van de materiële motiveringsplicht. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie moet worden verworpen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.2. De bestreden beslissingen zijn genomen in toepassing van artikel 42septies en in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals de verwerende partij opmerkt, volstaat één van deze juridische grondslagen om de beslissing te schragen.

Evenwel wat de feitelijke grondslag betreft, steunt de bestreden beslissing zich volledig op het gegeven dat de eerste verzoekende partij een arbeidsovereenkomst had voorgelegd waaruit bleek dat zij bij werkgever DK-G aan de slag kon gaan op 3 februari 2014 terwijl er geen effectieve reguliere tewerkstelling is geschied. Volgens het administratief dossier zoals het ter beschikking ligt van de Raad heeft de verwerende partij de RSZ- databank geraadpleegd (DOLSI) op 5 februari 2014 om 14.16uur, zijnde amper twee dagen na de aanvang van de tewerkstelling. Op dat ogenblik is de werkgever er (nog) niet toe gehouden RSZ-bijdragen te betalen. Om hieruit af te leiden dat er nooit bijdragen betaald geweest zijn, is kort door de bocht en kennelijk onredelijk. Er kan niet met zekerheid gesteld worden dat de verzoekende partij illegaal tewerkgesteld was hetzij nooit effectief legaal tewerkgesteld was, wat de verwerende partij voorhoudt in de nota en in de bestreden beslissingen. Deze vaststelling volstaat om het middel in die mate gegrond te verklaren. De eerste bestreden beslissing steunt niet noodzakelijkerwijze op een correcte feitevinding en is kennelijk onredelijk. De materiële motiveringsplicht in samenlezing met artikel 42septies van de vreemdelingenwet is geschonden.

4.3.3. De vierde verzoekende partij haalt terecht aan dat de bestreden beslissing die haar treft haar bestaansreden kent in de eerste bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing is een gevolgbeslissing van de eerste bestreden beslissing.

De vierde verzoekende partij voert terecht de schending aan van artikel 42ter, § V, 1° van de Vreemdelingenwet nu door hetgeen in punt 4.3.2. werd uiteengezet de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd en er bijgevolg geen einde is aan het recht van verblijf van de persoon die de verzoekende partij heeft vervoegd.

De tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd.

4.3.4. Bijgevolg leidt dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen en dienen voor de goede werking van de rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten mee vernietigd te worden. Immers indien de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd, wordt de vernietigde beslissing geacht nooit getroffen geweest te zijn. Dit betekent niet dat het bestuur een positieve beslissing dient te treffen aangaande de aanvraag van de verzoekende partij. Het bestuur verliest zijn discretionaire bevoegdheid in deze niet, maar is in het geval het ervoor opteert een nieuwe beslissing te treffen aangaande de oorspronkelijke aanvraag, verplicht rekening te houden met het motief van het vernietigingsarrest. Een nieuwe beslissing kan worden getroffen op voorwaarde dat er andere motieven en elementen worden gevonden die wel deugen. Deze nieuwe motieven en elementen kunnen reeds bestaan hebben ten tijde van de vernietigde beslissing, maar ze kunnen ook worden ontleend aan een wijziging in de feitelijke omstandigheden sindsdien (cf. LUST, J., "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in OPDEBEEK, I., (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, p.126; DE SOMERE, P., *L'exécution des décisions du juge administratif. Rapport belge*, A.P.T. 2005, afl. 1, pp.4-5). Verzoekers zullen terug in het bezit moeten worden gesteld van een E-kaart.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen ten aanzien van de eerste en vierde verzoekende partij van 7 april 2014 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) worden vernietigd.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring, ingesteld door de tweede en derde verzoekende partij, is onontvankelijk en wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN